

Osor Atzilaria

Egilea: Maika Martínez

Bazen behin, basoko koba batean bizi omen zen otso talde bat. Otso bati abestea gustatzen zitzaion, baina taldeak ez zion usten.

Gau batean, bere taldearekin joan zen ehizatzerara. Janaria lortu zuten: oreinak, zaldiak, utxiak, ardiak, ...lortu ere, beraien haginekin, hortzekin, azazkalekin eta beraien abileziekin. Asko jan zuten, eta beste gau bat heldu zen, ez zegoen argirik, ilagiarena bakarrik eta heuren kobara joan ziren.

Baina Otsoak entzun zuen negar bat, harri batera igo zen hobeto ikusteko, ez zuen ezer ikusten. Gora begiratzean, ilargia negarrez zegoen eta galdetu zion:

-Zer gertatzen zaizu ilargi? Hain ederra zara argiarekin ez dut ulertzen zer gertatzen zaizun ilargi -Galdetu zion.

-Oso bakarrik sentitzen naiz, nire anai arrebeekin konparatuta lodiena eta poloena naiz eta izugarrizko bakardadea sentitzen dut.

Orduan, minutu bat, gutxi gora behera, geratu ziren pentsatzen eta Otsoak ideia bat izan zuen eta esan zuen:

-Ideia on bat izan dut, nik abestu ahal dut eta zuk, trukean, argia eman ahal didazu, horrela, biok ondo egongo gara -erantzun zion Otsoak.

-Oso ideia ona iruditzen zait Otso.

-Nola dakizu nire izena? -galdetu zion.

-Beti begiratzen zaitut.

-Baina, zergatik?

-Oso ona zarelako.

-Beno, esan ba, noiz ateratzen zara ilargi? -erantzun zion.

-Argi asko dagoenean, izan kontu ni atera naizela.

Orduan, Otsoak ilargiari beti abesten zion, eta Otsoren taldeak ehizatu ahal zuen. Hortik aurrera ilargia inoiz ez zen bakarrik sentitu.

-Eskerrik asko Otso!

-Ez horregatik!

